

1.1.2023, Telecí, Nový rok

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše. Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky. Ž 131

PÍSEŇ 158 Samému Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Tobě patří dík, náš Bože. Vždyť tě díky narozenému Ježíši vítáme jako Spasitele, důvěřujeme tvému dílu jako dílu záchrany, obracíme se k tobě s důvěrou uprostřed svých dní, vítáme tě jako toho, který je s námi uprostřed naší všednosti. Dobrá zpráva o tobě a od tebe je důležitějším zpravodajstvím, než všechny zprávy a hlášení, které berou radost a chuť žít. Světlo záchrany nepohlí temnota beznaděje, provinění, nářku, ba ani temnota smrti. Děkujeme teď za všechny příležitosti, kdy nás tvé dílo právě takto potkává. Děkujeme za tento sbor, za toto společenství víry, naděje a lásky. Děkujeme, že jsme zváni, abychom kolem evangelia potkávali tvé dílo právě jako dílo záchrany. Děkujeme, že jsi Bohem naděje a nových počátků i pro dny hlubokého smutku, únavy a ubitosti. Děkujeme, že nejsme ponecháni nám samým, ale patříme tobě. Amen

1. ČTENÍ Iz 9, 1-6

PÍSEŇ 384 Pomoz mi,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Náš Pane, zvěst evangelia nás naplnila důvěrou, že tvé rozhodnutí o záchraně člověka nejde zmařit. S touto důvěrou teď prosíme: staň se tvá vůle všude, kde si lidé chtějí vládnout sami, kde vládne lhostejný klid, kde nikoho nezajímá nouze druhých; staň se tvá vůle, kde je o strach mluvit pravdu, kde vládne strach, obavy, bezpráví, násilí a lež; staň se tvá vůle i tam, kde lidé víc věří své beznaději než tobě; staň se tvá vůle, kde o tobě nikdo nechce vědět, kde vládnu peníze a bohatství, touha po moci; staň se tvá vůle i tam, kde lidé zapomněli na to, co znamená být člověkem, kde zotročují a vraždí jedni druhé; staň se tvá vůle i tam, kde lidské životy ovládla nemoc, bolest, kde nám není nic platná ani naše vůle pomoci. Pane smiluj se, a všechny své tiché modlitby vkládáme do naší společnosti: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. Žd 10, 23-25

POŽEHNÁNÍ Bůh naděje necht' vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 2, 15-20

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili, oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Milé sestry a milí bratři, je po svátcích. Andělská zvěst dozněla a Boží poslové zmizeli v nebi. Skončily slavnostní dny, zhasly svíčky, vytratilo se sváteční rozpoložení. Je po svátcích – ale neskončil příběh evangelia. Nebeští kazatelé si ho neodnesli v andělském kufříku zpět do nebe, ale nechali ho na zemi. Nechali ho těm, které oslovili: pastýřům. A vypravěč upíná naši pozornost právě na to, jak to tady na zemi vyzní. Vyzní zvěstování radostného poselství lidstvu do prázdna, nebo to s lidmi něco udělá? Přijde ta nebeská setba nazmar, nebo přinese užitek?

Když pastýři, první posluchači evangelia, osaměli, neřekli si: „To je škoda, že to tak brzo skončilo“, ani nepřemýšlejí, čím ty sváteční okamžiky ještě na chvíli nastavít. Řeknou si, co jim nikdo neporučil: „Pojďme, pojdme až do Betléma, a vizme tu věc, kterou Pán

oznámil nám“. Dobrá zpráva ukázala do Betléma a její posluchači se vydávají na svou pozemskou pouť.

Ejhle, když prožiješ Vánoce jako posluchač Evangelia, neskončí ti svátky s posledním dnem v kalendáři, ale pokračují dál. Ano, pokračují jinak. Už to nejsou andělů to svaté sbory, ale parta pastýřů, lidí obyčejných, dokonce prý podřadných a podezřelých. Ale právě díky jim a skrze ně příběh pokračuje. A betlémští pastýři právě na zemi dávají té zprávě pokračování. Dojděme se na to podívat, řeknou si, vydejme se tou cestou, kterou Pán oznámil nám. Uposlechněme té směrovky, kterou vánoční hlasatel s takovou parádou rozsvítil, pojdme až do Betléma!

A pastýři tam zamíří s velkým spěchem. Dávají se v běh – do budoucnosti, kterou otevřelo Evangelium. Takhle to slovo, které se točí kolem narozeného, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, zvedá ze židlí. A nás, unavené a navyklé na životní koloběh, rozbíhá vstříc novým dnům, vstříc spáse. Až do Betléma, protože pastýři se nezastaví v půli cesty, ale z těch svých pastvin a plání skutečně až do Betléma doběhnou, aby tu našli to, co jim andělský zvěstovatel slíbil: Marii, Josefa a toho narozeného. Nemluvňátko, položené v jeslích. Pastýři doběhnou až do Betléma a natrefí tady na novorozeně, které jeho rodiče porodili do chudých bezdomoveckých poměrů.

A vlastně teprve se zvěstováním pastýřů se do stáje toho betlémského zájezdního hostince dostavily Vánoce, včetně oné nebeské slávy. Protože když pastýři oznamovali, co jim bylo oznámeno o tom dítěti, předávali bezpochyby právě evangelium. Uslyšel to majitel toho zájezdního hostince, uslyšeli to obyvatelé Betléma i příchozí a pocestní, uslyšeli to i Josef a Marie.

Na tomhle pasáckém běhu do Betléma je skvělé právě to ujištění, že si pokračování evangelia bohatě vystačí s námi obyčejnými lidmi. Nepotřebuje žádné náboženské supermanky, žádné televizní hvězdy, všeobecně uznávané autority. Když se evangelium začíná rozbíhat do světa, vystačí si s pastýři. Od nich zní ta zpráva, co nám ještě po dvou tisících letech dokáže udělat ty nejlepší Vánoce: Dnes se vám narodil Spasitel.

O pastýřích se říká, že to prý v těch časech byli spíš podezřelí živly; kradli ovce, tedy zpronevěřovali svěřený majetek, a na soudu jejich svědectví nebrali moc vážně. To je důležité zjištění – a zapadá dobře do dalšího pokračování evangelia, kde Ježíšovo slovo budou poslouchat všelijací podezřelí živlové a náboženský pövl, jako byli celníci, nevěstky atd.

Ale raději se ve věci pastýřů držíme trochu víc Písma. A v Písmu se mezi pastýře řadí Abraham, Izák, Jákob, praotcové lidu víry. Jako by tedy s těmi pastýři ožívala dávná tradice víry. Jako by ji – tradici po

těch staletích vyduchlou, zmrtnělou, skoro pohřbenou – evangelium znovu rozběhlo. Připomeňme si to proto, abychom si nemysleli, že společenství víry, příběh sboru začíná až tehdy, když jsme byli osloveni, zasaženi, zmocněni my sami. Ona ta tradice, tradice oslovených pastýřů začala už kdysi, když byl osloven Abraham, nebo když v noci beznaděje a úzkosti Jákob uslyšel: „Neboj se, já budu s tebou“. Už tehdy se zadělávalo na Vánoce. A my, když jsme osloveni a rozbíháme se uprostřed času svých životů, máme taky objevit, že patříme do příběhu, do tradice, která tu už pracovala a žila dávno před námi. Do zástupu těch, kterým bylo slíbeno, že naleznou. A oni se dali pozvat, začali důvěřovat, vydali se na cestu – a našli.

A protože našli, co jim bylo slíbeno, vracejí se pak ti pastýři chválice a oslavující Boha za vše, co slyšeli a viděli. Vděčná písnička víry je jedna z prvních věcí, která má být od společenství kolem evangelia slyšet. Když nás nebe prozvoní vánoční zvěstí a nám v hloubce bytosti dojde, že i nám se narodil Spasitel, tu pak má jasně zaznít ozvěna evangelia: Amen, Pane, tobě žehnáme za spásu. Ty jsi hoden žehnání a chvály. Tvoji spásonosnou moc a sílu slavíme. Kristus je má síla i spasení, a proto co budu živ, budu ho chváliti, velebiti.

Nepřehlédněme, že tuhle písničku pastýři nezpívají u jeslí, ale až na zpáteční cestě, tedy když se definitivně vracejí – do práce, ke svým

stádům, doprostřed všedních dní a únavného hlídání za mrazivých nocí. Nevracejí se s tím, že se všechno vrací a vrátí do starých kolejí. Už jsou z nich jiní lidé. Nesou si na tvářích odlesk betlémského setkání, setkání se Spasitelem. A možná ještě víc, než ve tvářích mají ten jas v očích a v srdci. A proto už ani jejich všednost, jejich každodennost nebude taková, jako byla předtím, ale bude to každodennost nově nasvícená a prosvícená evangeliem. To se z jejich chvalozpěvu ozývá docela jasně, tak jako se to bude ozývat z velebení a díkuvzdání těch, jimž Ježíš odpustí, které uzdraví, kterým prostě vyřídí: Dnes k vám přišlo spasení.

Než se k jejich písničke připojíme, připomeňme si, že se při těchto bohoslužbách loučíme se starým rokem a vítáme ten nový. S rokem, který doprostřed života leckoho z nás přinesl bolestný zvrat, druhému zase velikou radost. Někomu otevřel požehnanou etapužití, zatímco jinému se možná zatmělo před očima. Těžko lze všechno vypočítávat a hodnotit. Rozhodně si však smíme a máme připomenout, že nic z toho, co uprostřed našich dní a nocí prožíváme, nás nemůže odloučit od Boží lásky, od Boží spásy – protože ta je s námi právě v tom narozeném Spasiteli. A když nám tohle dojde, to je snad dostatečný důvod pro chválu a velebení. Amen